2015. SZEPTEMBER - OKTÓBER

Testvérek

„Ó, mily szép és mily gyönyörüséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!”

Zsoltárok 133.1

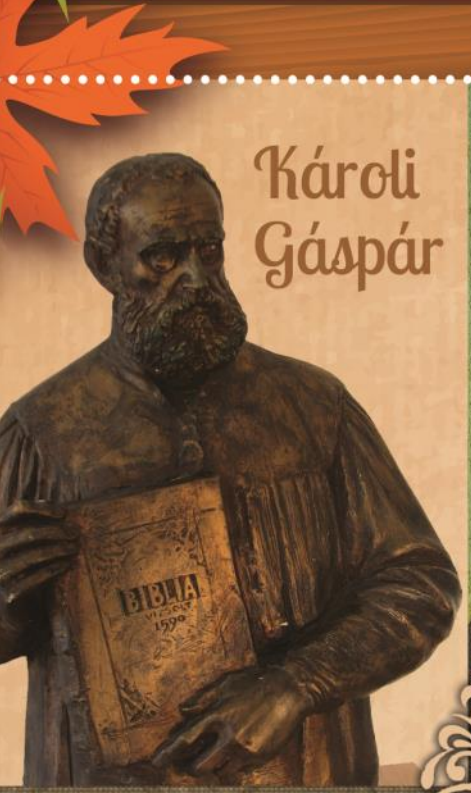

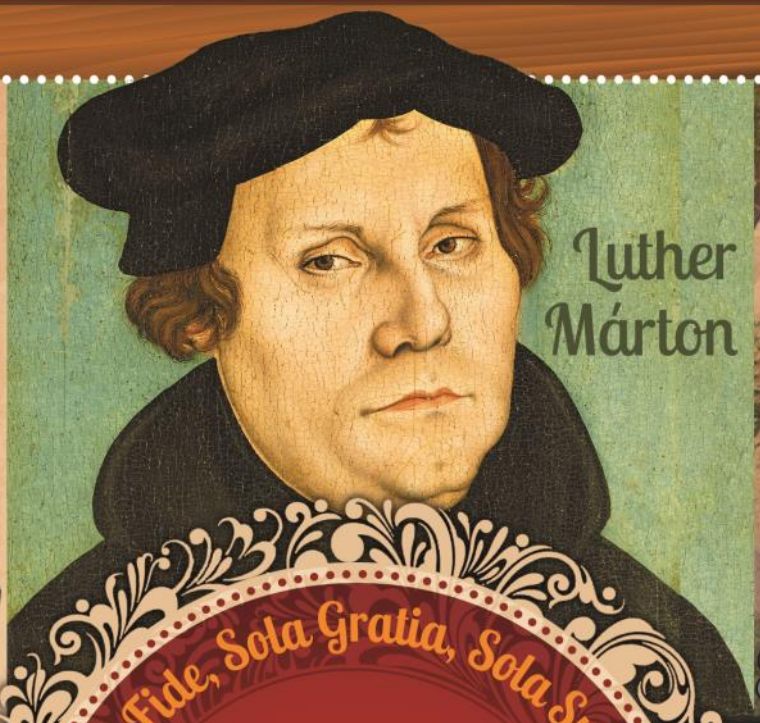

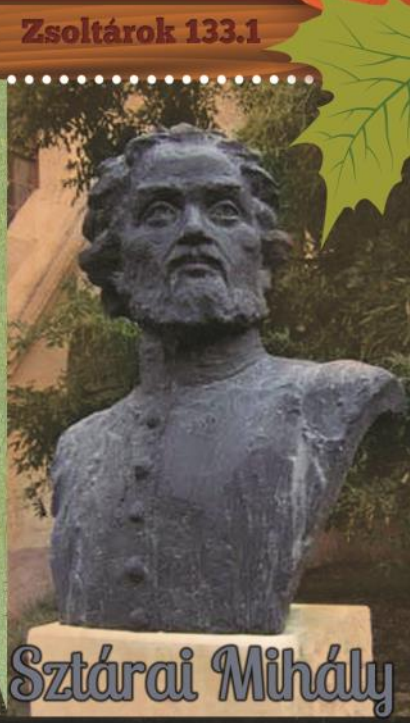

Sola Fide, Sola Gratia, Sola Scriptura,
Solus Christus, Soli Deo gloria

Christus

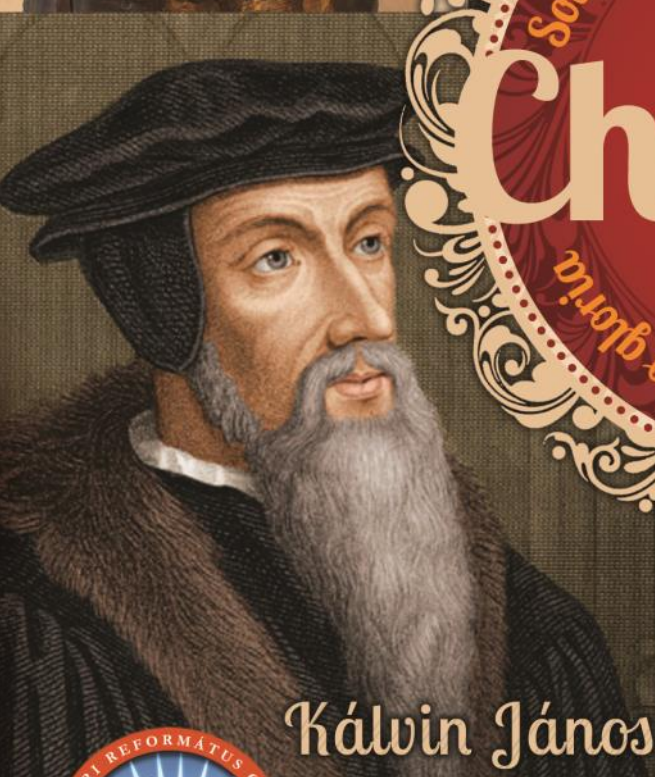

A HAJDÚBÖSZÖRMÉNYI BOCSKAI TÉRI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET HÍRLEVELE

Sola Fide, Sola Gratia, Sola Scriptura, Solus Christus, Soli Deo gloria

Reformáció október 31.

Hát ez meg mi a csoda? – kérdezték egykor az emberek a 16. században, de sokan ma is ugyanezt kérdezik. Annyit elöljáróban elárulok, hogy deák nyelven, azaz latinul vannak ezek a kifejezések.

Elgondolkodtam ezeken a szavakon, meg azon, hogy mennyire másként van ez az életben. Amikor a tizenkét tanítvány követte Jézust éveken keresztül, akkor Jézus folyamatosan tanította őket. Szükség is volt erre a folyamatos tanításra, mert eleinte nagyon másként gondolkodtak, mint Ő. Jézus azonban kitartóan tanította követőit, és mindenkit, aki kész volt alázattal elfogadni tanításait. Éveken keresztül azzal küszködött Jézus, hogy az Isten igéjét, kijelentését megtisztítsa mindazoktól a kiegészítésektől, emberi elképzelésektől, melyek az évszázadok során hozzátapadt.

Valahányszor a farizeusokkal, vagy a zsidó vallási elit egyéb képviselőivel szócsatába keveredett Jézus, mindig az volt a probléma, hogy Isten igéjét nem voltak képesek tisztán értelmezni, hanem mindig számos emberi gondolat gyengítette és torzította az élő igét.

Jézus keresztre feszítése, halála és feltámadása után egy új gyülekezet született Jeruzsálemben a Szentlélek munkája nyomán. És valahányszor és valahol csak a Szentlélek munkálkodott az emberek szívében, mindenütt egy új és élő közösség született. Ezek a keresztyén közösségek borzasztóan egyszerűen fogadták be és el az Isten beszédét, egyszerűen elhitték és hittek abban, ami megtörtént: hittek Jézusban, a Megváltóban, az Isten értük meghalt és feltámadt Fiában.

Sajnos nagyon gyorsan újra előállt a probléma, és már nem volt elegendő a „gyermeki hit”, hanem egyre több minden emberi kapcsolódott az Igéhez és a keresztyén hithez. Voltak, akik elkezdték hangsúlyozni, hogy mégis fontosak a zsidóság ószövetségi kultikus szokásai, különösen is a körülmetélkedés és a szombati nap megtartása, mások pedig azt emelték ki, hogy jó cselekedetek nélkül – pusztán hit által – nem lehet üdvösségre jutni. Ezekkel a torzulásokkal szemben már Pál apostol többször érvelt leveleiben.

Az évek és évszázadok múlásával azonban egyre nagyobb tekintélye lett az apostoli atyák tanításainak, a pápák által kiadott rendeleteknek, és azoknak a szabályoknak, melyeket az egyszerű emberek igényeihez és gondolataihoz igazítottak. Így történt meg a középkorra az, hogy a Szentírás, az Isten kijelentett Igéje egészen háttérbe szorult. Ugyanakkor az emberek igen nagy tudatlanságban és az ördögtől és a kárhozattól való rettegésben éltek. Emellett tény az is, hogy még a Katolikus Egyházban a papság nagy része nem volt eléggé jártas a teológiában, sokan még a Bibliát sem olvasták (!), hiszen a kézzel másolt Szentírás csak kevés kolostorban volt megtalálható.

Különös volt a világ a 15. század végén és a 16. század elején. Ebben a különös babonasággal, félelmekkel elegyített vallásos világban történt valami.

X. Leó pápa fel akarta gyorsítani a római Szent Péter-bazilika építését, azonban szűkösek voltak az anyagi források. Az adománygyűjtést oly módon lendítette fel, hogy 1515-ben teljes bűnbocsánatot (búcsút) hirdetett meg azok számára, akik pénzadományokkal hozzájárultak az építkezéshez. Aki megvásárolt egy ilyen búcsúcédulát (hivatalos okiratot), annak a pápa, vagy az általa megbízott pap bűnbocsánatot adott. Később pedig a már korábban meghalt rokonok számára is meg lehetett a bűnbocsánatot vásárolni. Gyónásra, bűnvallásra nem is volt szükség, mert a búcsúcédulák megvásárlása automatikusan bűnbocsánatot jelentett. Ez olyan nyilvánvaló visszaélés volt az egyház hatalmával, melyet Luther Márton nyilvánosan is szóvá tett 1517. október 31-én, Mindenszentek napját (nov. 1.) és halottak napját (nov. 2.) megelőző napon 95 vitatételében. Természetesen a bűnbocsánattal való visszaélés csupán a jéghegy csúcsa volt. A háttérben ott volt a gazdagok és szegények tömegei közötti szakadék, a reneszánsz és a humanizmus szabadabb gondolkodása, ami szintén egyre jobban teret kapott.

Ha össze akarjuk foglalni Luther 95 vitatételét, akkor azt mondhatjuk, hogy Luther vissza akarta állítani az Isten kijelentésének egyedülálló tekintélyét, melyet nem szabad, hogy emberi gondolatok, hozzátoldások torzítsanak, nem szabad, hogy emberi érdekek gyengítsenek.

A 16. századi reformátorok – hiszen nemcsak Luther Márton, hanem Kálvin János, Ulrich Zwingli, és számos magyarországi élő hitű keresztyén – gondolatait és tanításai összefoglalták **„az öt solus”**-ban. Azaz **Egyedül hit (Sola Fide) által, egyedül kegye-**

lem (Sola Gratia) által, egyedül a Szentírás (Sola Scriptura) által, egyedül Krisztus (Solus Christus) által lehet az embernek bűnbocsánata és üdvössége. És mindezért egyedül Istené a dicsőség (Soli Deo gloria).

Csaknem 500 esztendeje, hogy Luther Márton elindította a reformációt, azt a mozgalmat, mely a középkori egyház szakadásához vezetett, ugyanis a Katolikus Egyház abban az időben nem ismerte fel, hogy mennyire eltávolodott Isten eredeti szándékától, ezért mindazok, akik komolyan vették Isten Igéjét, azok új utakra léptek. Így jöttek létre nagyon hamar a protestáns egyházak.

Hogy miért nem egyetlen protestáns egyház jött létre? Nem vagyok egyháztörténész, ezért csak a saját meglátásomat írom le. A reformáció századában többen lelkesen kutatni kezdték a Szentírást, és bizonyos kérdésekről hasonló, de nem teljesen egyforma megállapításra jutottak (pl. az úrvacsora). Ezen nem is lehet csodálkozni, hiszen sem az evangéliumok, sem pedig az apostoli levelek nem azért írattak meg, hogy tantételeket rögzítsenek, hanem azért, hogy hitre segítsenek és a hitre jutott keresztyén embert a lelki nagykorúságra elvezessék. Ezek az értelmezési és a mögöttük levő kulturális eltérések pedig több ágra szakították a reformációt.

Az a különös, vagy inkább szomorú, hogy az Isten tiszta kijelentéséhez azóta is folyamatosan rakódik sok-sok emberi gondolat, mely mind gyengíti és torzítja azt. Ezért folyamatosan szükség van arra, hogy az Egyház visszatérjen Isten tiszta Igéjéhez.

Ma az a veszély fenyegeti a keresztyénséget, hogy az emberek kiválogatják a különböző vallásokból, így a keresztyénségből is, azokat a gondolatokat és tanításokat, melyek nekik tetszenek, melyeket szívesen elfogadnak. Ezért aztán sokan nem akarnak tudni bűnről, ítéletről, kárhozatról, a bűn és a bűnös büntetéséről, alázatról, engedelmességről, hűségről, áldozatról, adakozásról, felelősségvállalásról, mert ezek bizony olykor kényelmetlenek és nehezek.

A mai kor emberének – tehát nekünk – ugyanúgy vissza kell térnünk az alaphoz, Jézus Krisztushoz (1Kor 3,11). Egyedül hit által és egyedül kegyelem által van üdvösségünk – tanít bennünket Pál apostol (Ef 2,5.8; Róma 11,6). Fontos, hogy amikor Isten elé kerülünk, akkor személyesen bennünket fog megvizsgálni, ezért nem hivatkozhatunk arra, hogy a szentek milyen sok jót tettek az életben. Ők ugyanis az Ige szerint nem tudnak közbenjárni értünk (1Tim 2,5), tehát egyedül Krisztus az, aki közbenjárhat értünk, akiben ha hiszünk, akkor örök életünk lehet (Jn 3,16-18.36).

Sajnos, sokan gondolkodnak úgy, hogy ők éppen elég jót tettek az életben, hogy elég sokat jártak templomba, vagy elég sokat adakoztak ahhoz, hogy nekik Isten majd örök életet fog adni jutalmul. Mások pedig abban a hitben élnek, hogy az üdvösséghez teljesen elég az, hogy meg vannak keresztelve.

Az Ige szerint azonban az üdvösséget nem jutalmul kapjuk, mert nincs semmi érdemünk Isten előtt, hanem kegyelemből, ha hiszünk Jézus Krisztusban, mint Isten Fiában, mint megfeszítettben. És mivel nincs semmi érdemünk Isten előtt, és egyedül az Ő kegyelme által lehet örökéletünk, ezért egyedül Istené minden dicsőség (Róma 11,36; Gal 1,5; 2Tim 4,18).

Loment Péter lelkész

Mindenszentek, halottak napja – miért jó ez nekünk?

Jézus mondja: „Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyságot, és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.” (Jn 5,39-40)

A tévút

„A mindenszentek napja az üdvözült lelkek emléknapja, melyet a katolikus keresztény világ november 1-jén ünnepel. Ekkléziológiailag a megdicsőült Egyház ünnepe. A még élők a „küzdő egyházat” a már meghalt és tisztítótűzben bűnhődők a „szenvedő egyházat”, az üdvözültek pedig a „diadalmas egyházat” képviselik. Az ünnep 741-ben, III. Gergely pápa idején jelent meg először a megemlékezés napjaként. … Egyetemes ünneppé IV. Gergely pápa tette 844-ben.

Nem tévesztendő össze a halottak napjával, egyháztanilag a szenvedő Egyház ünnepével, amit 998 óta tart meg az egyház a következő napon, november 2-án az elhunyt, de az üdvösséget még el nem nyert, a tisztítótűzben lévő hívekért. …

Estéjét a halottak estéjének (halottak vigíliájának) is nevezik…. Az angolszász országokban a Mindenszentek napját megelőző este október 31. a halloween ünnep (angolul all hallows' evening = „minden szent estéje”).

A Mindenszentek ünnepe a katolikus keresztény egyház saját ünnepe, ami a történelem folyamán összekapcsolódott az ősszel tartott ősi kelta Samhain pogány ünneppel is, amelyet azonban már az ókereszténység korában krisztianizáltak. A Samhain pogány ünnep jelentette a kelta népek számára az újév, valamint a tél és a sötétség kezdetét. Úgy hitték, hogy az ünnep éjszakáján az előző évben meghalt emberek lelkei összezavarhatják az élők életét, mivel az év során elhunyt lelkek ezen

az éjjelen vándorolnak át a holtak birodalmába. Az emberek a szellemeknek ételt és állatot áldoztak, hogy megkönnyítsék a vándorlásukat. A keresztény közösségek a hetedik századtól kezdődően egyes helyeken elkezdtek ünnepet tartani az elhunyt valamennyi katolikus szent tiszteletére. Így a pogány halottakra emlékező ünnep Mindenszentek ünnepeként élt tovább…

A kereszténység elterjedésekor az őskeresztény gyakorlat az volt, hogy a Biblia kijelentéseivel ellentétes ünnepeket nem fogadtak el, így lehetőség szerint a keresztény szokásokat a pogány ünnepekhez igazították azok elsorvasztása helyett. Így ez a pogány ünnep a keresztény mindenszentek ünnepe lett."

Idézet a Wikipédiából (https://hu.wikipedia.org/wiki/Mindenszentek)

A reformáció katalizátora

A 16. század elején Luther Márton, aki a Szentírást buzgón tanulmányozta, sok egyéb mellett kifogásolta a Katolikus Egyháznak azon gyakorlatát is, hogy a tisztítótűzben senyvedő elhunytak számára az élők pénzért megvásárolhatják bűneik bocsánatát, így az üdvösséget. Az akkori egyháznak ez a nyílt pénzszerző tevékenysége lett a reformáció, az egyház megújításának katalizátorává.

Luther felismerte, hogy az idők során a Szentírás mellett a hagyományok és a pápák rendeletei túlságosan nagy tekintélyre tette szert, olykor még a Biblia tanításánál is fontosabbnak tartották. Vitatételeiben Luther a Biblia tekintélyét és kijelentéseit állította az emberek elé, hogy újból az egyetlen hiteles forrásból merítsenek.

A pogányság visszaszivárgása

A reformációt követően megszületett protestáns egyházak (evangélikus és református) szokásaikban is élesen és egyértelműen elkülönültek a Római Katolikus Egyháztól. Így volt ez egészen a 20. század második feléig. Ezért a Magyarországi Református Egyház sem ünnepelte (ma sem ünnepli) a mindenszentek napját, sem a halottak napját. Ezeken a napokon gyertyát sem gyújtottak a reformátusok.

E mellett az emberekben mindig is benne élt és él az elhunytak emlékének tiszteletben tartása. Ez természetes és biblikus gondolkodás, aminek látható jele pl. a sírok gondozása, rendben tartása. Ugyanakkor a szekularizáció (gondolkodásának elvilágiasodása) következtében a 20. század végére az emberek többsége már nem tudott világosan különbséget tenni a különböző vallások között. Így a mai ember már úgy érzi, hogy a sírok rendbetételénél, gondozásánál mégiscsak többet kellene tennie elhunyt szeretteiért, és ezzel együtt azt is hiszi, hogy a saját üdvösségét és lelki békességét is elősegítheti bizonyos rítusok gyakorlásával (pl. gyertyagyújtás). Sajnos megfigyelhető az is, hogy a nem biblikus gondolatok és gyakorlatok megjelentek a református híveink mindennapjaiban és az elhunytakhoz való viszonyában is.

Az utóbbi évtizedekben az emberekben feléledt a vágy a halottakkal való misztikus kapcsolat iránt, hiszen ott feszül mindenkiben a kérdés: „mi lesz velem a halálom után?" Erre a kérdésre sokan saját maguk keresnek válaszokat, de kevesen találják meg a Szentírás válaszát. Sajnos a válaszok többsége szinkretista, azaz olyan gondolat, amit az ember a különböző keresztyén és nem keresztyén vallásokból válogat össze magának a saját tetszésére, mindegyikből kiszedve azt, ami számára szimpatikus vagy kényelmes, melyekkel megnyugtatja lelkivilágát.

Lehetőség az igehirdetésre

Ezeket a novemberi eleji napokat hitünk és meggyőződésünk alapján a Református Egyházban nem ünnepeljük, hiszen a Biblia alapján valljuk, hogy halálunk pillanatában eldől, hogy üdvösségben vagy kárhozatban lesz részünk, lelkünk nem kerül a purgatóriumba (Mk 16,16; Jn 3,15-18.36; 4,24-30). Ilyen átmeneti tisztítóhelyről nem beszél a Szentírás. A szentek vallásos tiszteletét sem tartjuk biblikusnak, hiszen az ige egyértelműen szól arról, hogy a jócselekedeteknek nincs üdvösségszerző értékük még önmagunk számára sem, nemhogy mások számára (Róma 11,6; Ef 2,5-9). Valamint azt is valljuk az igével, hogy kizárólag Jézus Krisztus a mi közbenjárónk az Atya Istennél (1Tim 2,5).

Ugyanakkor ezek a napok, az emlékezés napjai lehetőséget adnak arra, hogy Isten egyedül igaz igéje alapján szóljunk és prédikáljunk, hogy vigasztaljuk a gyász miatt megszomorodott szívűeket, és utat mutassunk azoknak, akik az üdvösségre és az örök életre el akarnak jutni. A Jézus Krisztusba vetett hitről kell ilyenkor szólni minden igehirdetésnek, hogy elhunyt szeretteinkre kegyelettel emlékezzünk, de pogány halottkultuszt ne folytassunk, és főképpen pedig, hogy a feltámadás és az örök élet reménységében élhessünk a Jézus Krisztusban való hit által.

Hitvalló, reformátor őseink nagy becsben tartották a Heidelbergi Káté-t, mely érthetően rendszerbe foglalja a Biblia tanításait. Ennek olvasását szeretettel ajánlom mindazoknak, akik keresztyén hitüket ma is komolyan akarják venni, akik Krisztus Urunk követésére határozták el magukat. Hiszen Istenünk célja az, hogy „felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus." (Ef 4,11-14)

Loment Péter lelkipásztor

Pilinszky János: Mielőtt

A jövőről nem sokat tudok,
de a végítéletet magam előtt látom.
Az a nap, az az óra
mezítelenségünk fölmagasztalása lesz.
A sokaságban senki se keresi egymást.
Az Atya, mint egy szálkát
visszaveszi a keresztet,
s az angyalok, a mennyek állatai
fölütik a világ utolsó lapját.

Akkor azt mondjuk: szeretlek. Azt mondjuk:
nagyon szeretlek. S a hirtelen támadt
Tülekedésben
sírásunk még egyszer
fölszabadítja a tengert,
mielőtt asztalhoz ülnénk.

Áldás, Békesség!

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet. Lukács Levente, teológus-lelkész szakos hallgató vagyok a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen. Szilágybagosi vagyok, amely Szilágy megyében van, mely szerves része a Párciumnak. Maga a falu az a Berettyó két oldalán fekszik egy nagy völgyben, melyben sok más falu is található. Ez a völgy nagyon szép, hiszen, két oldalról hegyek és dombok övezik.

Tudni kell az itt lakó emberekről, hogy nemzetiségre illetve felekezetre való tekintet nélkül, mindenki igyekszik megélni a hitét és különféle hitéleti alkalmakon részt venni. Ennek legszebb betetőzése, a vasárnapi istentisztelet, amikor a templomok majdnem tele vannak, mert az emberek családostól mennek az Isten házába azért, hogy megköszönjék az Úrnak, hogy egy hét fáradságos munka után megélhetik a nyugalom napját. Fontos tudni azt is, hogy az itteni emberek nagyon szeretnek énekelni, így minden gyülekezet, méretre való tekintet nélkül rendelkezik legalább egy énekkarral. Így tehát nálunk is van egy felnőtt énekkar, illetve a fiatalok énekkara, amibe betagozódott a mandolin zenekar is.

Hála Istennek, elmondhatom azt magamról, hogy hitben nevelkedtem, már gyermekkorom óta. Tudni Már asztalosként dolgoztam, amikor megkaptam Istentől az elhívást az ő szolgálatára. Amikor elmondtam a főnökeimnek, hogy otthagyom a céget és inkább a teológiára megyek, nem akartak elengedni. Mindent megtettek azért, hogy ott maradjak, de Isten szavának engedve mégis a teológiát választottam. Visszanézve az elmúlt öt évre látom, hogy az Úr, velem volt és mindeddig megsegített. Hiszem és vallom, hogy a továbbiakban is ő fog munkálkodni az életemben. Bízom abban, hogy az Úr munkálta azt is, hogy ebbe e gyülekezetbe jöhettem és itt szolgálhatok.

Végül pedig engedtessék meg, hogy megköszönjem a gyülekezetnek és vezetőségének, hogy befogadnak és hajlandóak lehetőséget adni arra, hogy amit tanultam azt gyakorlatba is ültethessem. Szívből remélem, hogy a város és a gyülekezet javára lehetek. Kérni fogom az Urat, hogy adjon erőt, a rám bízott teendők maradéktalan teljesítésére.

Isten gazdag áldását kérem a gyülekezetre és kívánom, hogy egymás hite által épüljünk a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségére.

Soli Deo Gloria!

Lukács Levente, segédlelkész

Presbitereink válaszolnak

Gyakori egy akciófilmben, hogy a főhőst a megbízója megkérdezi egy küldetés végrehajtása után, hogy hogy ment a dolog, a válasz általában ez szokott lenni: Sima ügy volt. Na, én ezt most nem mondhatom, viszont azt elárulom, hogy ilyen nagy örömet még cikk nem okozott nekem!

Csukásné Bernáth Krisztina volt segítségemre, ugyanis pár diákot megkérdezett, hogy Molnár Ferenc tanár bácsiról mi jut eszükbe.

„Azért szerettem, hogy Feri bácsi volt a tanítóm, mert amikor kértük, játszott velünk, vicces volt, engedékeny és közvetlen.” (Soltész Anna)

„Feri bácsi segítőkész, figyelmes, mindig segített, ha lemaradtam. Ha nem értettem a tananyagot, többször elmagyarázta.” (Gyulai Fruzsina)

„Feri bácsi mindig megvigasztalt, ha sírtam. Sokat megnevettetett minket. Amikor iskolai rendezvény volt pl. a „BaltaSztár”, mindig kreatív ötletekkel állt elő. Az volt a legjobb, hogy beállt közénk és velünk szerepelt.” (Fekete Petra)

„Feri bácsi sokat viccelődött.” (Lakatos Fanni)

„Ferire mindig lehet számítani.

Ha valamilyen nehézség támad vagy probléma: Ő megoldja. Segítőkészsége, áldozatkészsége, gyerekekért, kollegákért tenni akarása kifogyhatatlan mindig. Másfél évnyi alkotói szünet után ismét köszönthettük iskolánkban.” (CsBK)

Úgy gondolom minden diák álma egy ilyen tanár, de úgy is mondhatnám, hogy sok tanár csak álmodhat ilyen szép, őszinte elismerésre. Ha vagy 35 évvel később születek, még én is megszerettem volna az iskolát..!

Vágyott-e valaha is arra, hogy presbiter legyen?

Nem, de vannak olyan feladatok az életünkben, melyek nem vágyakozásból, hanem elhívásra és kötelességtudatból születnek meg egy ember életében. A gyülekezet jelölt és megtisztelt bizalmával.

Nehezebb vagy könnyebb a feladat, mint azt előzőleg gondolta?

Természetesen, mint minden feladat, ami munkáinkban ránk nehezedik, az különböző nehézségi fokú döntések meghozatalát követeli meg tőlünk és ezek mindig felelősséggel járnak.

Presbiterként mi a feladata?

Presbiterként az egyházközség számvizsgáló-bizottságának elnöke vagyok és lehetőségeimhez mérten segítem a gazdasági bizottság munkáját is.

Hogyan tudja összeegyeztetni ezt a szolgálatot a családjával és a munkájával?

A gyülekezet által fenntartott iskola pedagógusaként is segítettem a gyülekezet munkáját, ezért ez nem okozott külön terheket abban, hogy presbiterként is segíteni tudjak. A családom pedig biztatott a jelöléskor is, hogy vállaljam el azt. A feladattal pedig a gyülekezet közössége bízott meg, aminek való megfelelés mint minden más vállalt feladatom természetesen jár néha lemondással, de ez összeegyeztethető a magánélettel.

Milyen a presbiterek kapcsolata a hétköznapokban?

Én úgy gondolom, hogy rohanó világunkban korösszetételünk és különbözőségeink ellenére a presbiterek kapcsolata jónak mondható: konfliktusoktól mentes, rugalmas és egymás terhét hordozva, ki-ki a saját területén próbál hozzátenni a gyülekezet növekedéséhez, összetartozásához.

Az Úr Isten áldásait még inkább érzi-e mióta ezt a szolgálatot végzi?

Az Úristen áldásának érzetére stílusosan egy dalszöveg részletének idézetével válaszolhatok: „Arasznyi életünk alatt, nincs egy csalóka pillanat, amikor ne lenne látható az Isten."

A következő ciklusban is szeretné ezt a tisztséget vállalni?

Erre a kérdésre a politikus-diplomata szemszögből válaszolhatok csakis: ha a gyülekezet vezetői ismételten felkérnek a presbiterjelölti tisztségre, illetve újból bizalmat kapok a választói névjegyzék alapján választásra jogosult gyülekezeti tagoktól, akkor a válaszom: igen. Ha nem, akkor átadom a stafétabotot az erre a szolgálatra elhívottaknak.

Milyen vágyai vannak akár rövid, akár hosszabb távon?

Mint minden embernek, sokféle vágyat rejteget az én szívem is, de hogy egy kis humorral összegezzem: 8 óra munka, 8 óra pihenés, 8 óra vágyakozás…

Kedvenc ige: a sárospataki internátus falán olvasható a következő gondolat:

„Nem vagy szentebb, ha dicsérnek, sem hitványabb, ha szidnak, ami vagy, az vagy… s nem mondhatnak nagyobbnak, mint amekkora Isten előtt vagy."

Tardiné Szilvi

Újrónafői évforduló

Szeresd az Urat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhetsz és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az Úr esküvel ígért oda atyáidnak. (5Móz 30,20)

Október 10-re egy kedves meghívást kaptak a Kálvin téri és a Bocskai téri Gyülekezet lelkipásztorai az újrónafői református lelkésznőtől, Csáfordy Juliannától egy hálaadó ünnepi istentiszteletre. A meghívás oka, hogy napra pontosan 75 esztendővel ezelőtt ezen a napon érkezett ugyanis mintegy 40 család Hajdúböszörményből Újrónafőre, hogy telepesként megvesse a lábát, és erősítse a hazánk nyugati határán élőket abban az időben, amikor már a trianoni határok is bizonytalanná válni látszódtak, mivel azokon a területeken a német ajkú lakosság többségbe került. A telepítés egyik célja, hogy a sűrűbben lakott tiszántúli területekről, megyékből magyar lakosság áttelepítésével erősítsék a nyugati országrészben a magyarságot.

Darányi Ignác elképzelése szerint ilyen telepítések által lehetne megerősíteni a kisbirtokrendszert is, aminek közvetlen és hosszú távú gazdasági haszna lenne az ország életében.

Erre 1938-ban ún. telepítési törvényt is alkottak.

Csizmadia Károly református lelkész 1936-ban került Mosonmagyaróvárra. Ő volt a telepítés egyik legnagyobb szorgalmazója. A lelkipásztor jó kapcsolatot ápolt a böszörményi születésű Kovács Péterrel, aki a Keresztyén Ifjúsági Egyesület országos titkára volt. Kettejük közös munkájából már egyenesen következett, hogy főleg Hajdúböszörményből verbuválták az áttelepülni szándékozókat. Így érkezett meg 1940. október 10-én egy maroknyi ember Újrónafőre. Ennek a napnak az emlékére tartanak falunapot 1990 óta minden évben, illetve szervezett a kis szórványgyülekezet ünnepi hálaadó istentiszteletet.

Az ünnepi istentiszteleten igét olvasott Tóth András, a Pápai Református Egyházmegye esperese, majd igét hirdetett Steinbach József, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke. Beszédet mondott tovább Dr. Nagy István, a Földművelésügyi Minisztérium államtitkára, aki a közeli Újfehértó szülöttje, és maga is református. Jelenleg pedig Mosonmagyaróváron él. Így személyében is kötődik mind Hajdúböszörményhez, mind pedig Újrónafőhöz. Az ünnepi istentiszteleten Uzonyi Antal presbiterrel és családjával képviseltük a böszörményi reformátusságot. Isten Igéje alapján adtam át mindkét böszörményi református gyülekezet köszöntését, és kívántam a helybeli gyülekezet és lelkipásztora életére gazdag áldást.

Az ünnepi istentiszteletet követően a templomkertben ebéddel kedveskedett a gyülekezet a megjelenteknek.

Loment Péter
lelkipásztor

„Szeresd az Urat!”

Ezzel a címmel adott otthont 2015. szept. 26-án, a Balmazújvárosi Református Gyülekezet az Egyházmegyei Nőszövetségi Találkozónak.

A mi gyülekezetünkből négyen vettünk részt ezen a felejthetetlen alkalmon.

Az idő nem volt kedves hozzánk, ömlő esőben autóztunk át a szomszédos településre.

Hézser Tímea lelkipásztor tartotta a reggeli áhítatot, majd Baloghné Hajdú Krisztina beosztott lelkész köszöntötte a vendégeket, és ismertette a napi programot.

Két bizonyságtétel következett: Ecsedi Józsefné balmazújvárosi nyugalmazott óvónő, a „Légy hű mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját” vezérige alapján, személyes hangon mesélt az életéről, hogyan vezette Isten örömök és bánatok között. Elekné Szórádi Márta a 2. Móz. 20:6-ot választotta alapigéül: „Megbüntetem az atyák bűnéért a fiakat is harmad negyedízig, ha gyűlölnek engem. De irgalmasan bánok ezerízig azokkal, akik szeretnek engem, és megtartják parancsolataimat.”

P. Tóthné Szakács Zita az Országos Nőszövetség alelnöke „Szeresd az Urat!” címmel tartott léleksimogató előadást, amelyet hogyan is lehetne összefoglalni néhány sorban?

Azért megpróbáljuk:

„Szeressétek Isteneteket, az Urat, és mindenben az Ő Útjain járjatok; tartsátok meg parancsolatait, ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljátok teljes szívvel és lélekkel.” (Józsué 22:7)

A vezérgondolata: „Ahogyan élsz, azt örökíted tovább!” A legjobb, amit tehetünk a családunkért, gyermekeinkért, unokáinkért, ha úgy élünk, amint az Igében van. Isten választott népe vagyunk, és úgy kellene továbbadnunk a következő nemzedéknek az Úr dicső tetteit, hogy ők is Istenbe vethessék bizodalmukat. Nemzedékről nemzedékre el kell mesélni az Úr szabadítását, szeretetét, hogy tudják a felnövekvő gyermekek, hova érdemes menni segítségért, iránymutatásért. Azonban a hálaadó élet, nem csak vasárnapi templomba való járás! Az élet minden területén látszani kell a hálaadásnak! Azért kaptuk a hitünket, hogy mi tudjunk úrrá lenni a körülményeken, és ne a körülmények mi rajtunk. Teljes szívvel és teljes lélekkel Istent szeressük, és Neki szolgáljunk, és így tudunk a családunkban, szűkebb környezetünkben valódi haszonnal jelen lenni. És azt sem szabad elfelejteni, hogy „Amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj…”

Az előadás után kiscsoportos beszélgetésekben osztottuk meg egymással gondolatainkat.

Az alkalom végét közös ebéd zárta.

Egy építő jellegű szép délelőttel lettünk gazdagabbak. Megerősödtünk abban a tapasztalatban, hogy női mivoltunkból fakadóan hasonló életkorokban hasonló kihívásokkal kell megküzdenünk.

És ha állva akarunk maradni, és a családunkat is a helyes úton akarjuk tartani, akkor azt egyedül a kegyelmes Isten segítségével tudjuk megtenni.

Szeretettel:
Gajdánné Zsuzsika néni,
Nagy Sándorné Margitka,
Borosné Marika, és
Elekné Szórádi Márta

Csendesnapi bábelőadás

2015. szeptember 21-én egyházközségünk Lomentné Szopkó Tünde tiszteletes asszony vezetésével iskolai csendes napot szervezett diákjainknak.

A délelőtt folyamán felsőseink, délután alsó tagozatosaink vehettek részt színvonalas programon.

Kicsinyeink a Jelenetek az Édenkertből című bábelőadást tekinthették meg iskolánk ebédlőjében.

A Bibliából is jól ismert teremtéstörténetet Kustár Gábor és felesége különleges bábok segítségével, hangulatos zenei aláfestéssel megfűszerezve adták elő.

A gyerekek nagy érdeklődéssel fogadták és hatalmas tapssal jutalmazták.

A délután üzenete Isten teremtő erejéről és gondviselő hatalmáról gyermekeink és pedagógusaink lelkéig eljutott. A tartalmas nap után mindenki élményekkel gazdagon tért haza.

Debreczeniné Szolnoki Szilvia

Fogadalmat tettek az elsősök

2015. október 4-én iskolánk első osztályosai szüleik kíséretében érkeztek a Bocskai térre. A tanító nénik sorba állították őket, s minden kisgyerek kezét egy-egy nyolcadik osztályos fogta, s vezette be a fogadalomtétel alkalmából a templomba.

A tiszteletes úr köszöntője után a nagyok Janikovszky Éva szavaival meséltek a kicsiknek az iskolai élet olykor derűs, olykor borús pillanatairól. Az elsősök csöppnyi imádságba foglalták érzéseiket. Az igehirdetés a békakirály meséjén keresztül világította meg, hogy nem Istennek van szüksége arra, hogy az ígéreteket betartsuk, hanem a mi életünk lesz gazdagabb és boldogabb, ha így élünk. Az istentisztelet végén az elsősök és iskolánk új tanulói fogadalmat tettek. A tiszteletes úr a Zsoltárost idézte végül:

„Hálaadásodat áldozd az Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmaidat!” (Zsolt 50,14)

Ábrahámné Rákos Viktória
Baloghné Pénzes Anikó

Miért jó gyülekezethez tartozni?

Alkalom: Érdeklődők istentisztelete II.

Dátum: 2015.09.27.

Ige: ApCsel 2,42-47

ApCsel 4,32 A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt.

∗Úgy döntöttem, hogy soha többé nem fogok enni. És tudjátok miért nem? Mert…

∗gyerekkoromban mindig erőltették az evést.

∗azok, akik rendszeresen esznek, mind képmutatók. És valójában nem is éhesek.

∗olyan sokféle étel létezik, hogy egyszerűen képtelen vagyok választani közülük, hogy melyiket egyem.

∗régebben rendszeresen ettem, de belefáradtam, ezért úgy döntöttem, hogy abbahagyom.

∗csak különleges alkalmakkor eszem, például Karácsonykor és Húsvétkor.

∗a barátaim nem akarnak velem együtt enni.

∗ráérek majd enni, ha idősebb vagy nyugdíjas leszek.

∗nem hiszem, hogy az evés bárkinek is valódi segítséget jelentene. Az ilyesmi csak a gyenge embereknek való.

∗az éttermek és az üzletek csak a pénzünket akarják, ezért etetnek minket. *(Forrás: Fején a szöget)*

Kedves Testvéreim a Krisztus Jézusban!

Nagyon sokszor hallottam már emberek kifogásait, hogy miért nem akarnak eljönni a templomba, miért nem lesznek részesei a gyülekezet életének. Ezek a kifogások éppen olyan hangzatosak, mintha valaki azt akarná megmagyarázni, hogy miért nem akar enni.

A mostani igehirdetésemnek ezt a címet adtam: Miért jó gyülekezethez tartozni?

Hét pontban szeretném röviden összefoglalni azt, hogy miért jó gyülekezethez tartozni. Ezeket a pontokat Isten kijelentése alapján gyűjtöttem össze.

1. A gyülekezetben és az egyházban megtanulunk szeretni

Hitünk szerint az egész világmindenséget Isten teremtette. Isten csodálatos dolgokat teremtett: égitesteket, bolygókat és csillagokat, és köztük a Földet is. Megteremtette az élet feltételeit a földön, és benépesítette azt sokféle élőlénnyel.

Az embernek azonban különleges szerepet és feladatot szánt Isten: hogy közösségben és szoros kapcsolatban lehessünk vele. Ezért Isten bennünket, embereket a maga képére és hasonlatosságára formált meg. Isten azért alkotott meg minket, hogy kiáraszthassa ránk, emberekre a szeretetét. Mi pedig visszatükrözzük és szétszórjuk ezt a szeretetet. Visszatükrözzük Isten felé – azaz mi is szeretjük Istent, az Urat. És szétszórjuk a kapott szeretetet embertársaink felé.

Amikor egy gyülekezet közösségéhez kapcsolódunk, és tagjai leszünk az egyháznak, akkor az Istentől kapott szeretetet intenzíven és koncentráltan megtapasztaljuk, megérezzük.

Ugyanakkor a gyülekezet közössége abban is segít minket, hogy megtanuljuk visszatükrözni Isten felé a kapott

szeretetet, és megtanuljuk egymás felé szétszórni Isten szeretetét.

1Jn 4,19-ben ez van megírva: Mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.

Sokan sajnos elkövetik azt a hibát, hogy kritizálják a másik embert, aki szintén jár templomba. Ilyen kifogásokat mondanak: „ameddig x vagy y templomba jár, addig én oda nem megyek." Erre megint az ige adja meg a feleletet: Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent", a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát. Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is. (1Jn 4,20-21)

Nagyon is igaz az, hogy a gyülekezetben és az egyházban megtanulunk szeretni, és folyamatosan tanuljuk, hogyan lehet egymást szeretni. Az ad ebben nekünk reményt, hogy Isten bennünket, engem is és téged is, jobban szeretett saját fiánál, Jézusnál. Hiszen Jézus azért halt meg a kereszten, hogy mi élhessünk. Tehát a gyülekezetben és az egyházban megtanulunk szeretni.

2. Együtt erősebbek vagyunk a Sátán kísértéseivel szemben

Természetfilmekben lehet azt látni, hogy egy ragadozó állat akkor tud a nyájból elragadni valakit, ha a nyáj nincs együtt, ha valamelyik tagját el tudja választani a többitől. De amikor a nyáj együtt van, és akár egymással összefogva szembefordul a ragadozóval, akkor a ragadozó végül megfutamodik.

Zsid 3,12-13 Vigyázzatok, testvéreim, senki ne szakadjon el közületek az élő Istentől hitetlen és gonosz szívvel. 13 Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy a bűn csábítása közületek senkit meg ne keményítsen.

Isten Igéje tisztában van azzal, hogy mi, emberek is sokkal gyengébbek és sérülékenyebbek vagyunk egyedül. Ha azonban össze tudunk fogni, ha tudjuk egymást bátorítani, erősíteni, bíztatni, bölcs szóval tanítani és inteni, akkor sokkal erősebbek leszünk.

Képzeljünk el egy nádszálat. Ha meghajlítjuk, akkor nagyon könnyen eltörhetjük. Ha azonban már tízet, vagy húszat fogunk össze, akkor nem is nagyon tudjuk már meghajlítani, eltörni pedig végképp nem sikerül. Egységben az erő – tartja a régi mondás.

Ez különösen is igaz a gyülekezetre. Ha lélekben is együtt vagyunk, nemcsak egy helyen tartózkodunk, akkor mindnyájan megerősödünk, egyen-egyenként is erősebbek vagyunk. És így valóban ellenállhatunk a Sátán kísértéseivel szemben.

3. Az egyház, a gyülekezet egy test, melyben mindenkinek feladata van

Meggyőződésem, hogy minden ember azt szeretné, ha fontosnak érezhetné magát. Egyszerűen szükségünk van arra, hogy számítson az életünk, és ne érezzük magunkat feleslegesnek.

Néhány nappal ezelőtt meglátogatott bennünket egy távoli ismerősünk. 74. esztendejét tapossa. Ahogy beszélgettünk, viccesen megjegyezte, hogy elszegődik hozzánk pótnagypapának. Szívesen kertészkedik, levágja a füvet, és még pénzt sem kér érte. Azt éreztem, hogy addig tartja értékesnek az életét, amíg tud valami kétkezi munkát végezni, valamit segíteni. És ez számára rendkívül fontos.

De ugyanezt látjuk a kisgyermeken is. Boldog, ha úgy érezheti, segíthet a szüleinek.

Mindenható Urunk pontosan ismeri ezt a vágyat, hogy létszükségletünk az, hogy fontosnak érezzük magunkat, hogy azt érezzük, valakinek szüksége van ránk. Ezt olvassuk a Róma 12,4-5-ben Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata, úgy sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai.

És nagyon jól tudjuk azt, ha egyik karunkat megütjük, vagy eltörik, akkor az egész testünk szenved. Nem mondhatjuk, hogy tudjuk nélkülözni bármelyik tagunkat is. Sőt, jóleső öröm tölt el bennünket, ha ügyes a kezünk, vagy erős a lábunk, és képesek vagyunk megcsinálni valamit.

Urunk úgy alkotta meg az egyházat, a gyülekezetet, hogy mindnyájunknak feladata van benne, és fontosnak, megbecsültnek érezhetjük magunkat, mint testnek tagjai. Az egyház, a gyülekezet egy test, melyben mindenkinek feladata van

4. Ha növekedni akarsz, szükséged van más hívőkre

Az előbbivel nagyon szorosan összefügg a növekedés. Amikor kisgyermekek voltunk, akkor mindig azon ábrándoztunk, hogy mikor leszünk nagyok, mikor leszünk felnőttek. Felnőttként is igyekszünk növekedni sok mindenben, akkor is, ha ezt már nem nevezzük feltétlen növekedésnek.

Ahhoz, hogy a test egészségesen növekedjen, szükséges használni az izmainkat, szükséges az, hogy terheljük szervezetünket. A növekedéshez, az érettség eléréséhez is szükséges használni képességeinket, adottságainkat, türelmünket, szeretetünket, a megbocsátás képességét, az önzetlenséget és az egymáshoz való jóságot.

Tudjuk jól, ha csak egyik vagy másik testrészünk növekedne, akkor a többi elcsökevényesedne. Akkor egészséges a test fejlődése, ha minden testrész arányosan növekszik. Csakis együtt vagyunk képesek egészségesen növekedni, és csak a gyülekezet közösségében vagyunk képesek a lelki és hitbeli nagykorúságra eljutni.

Pál ezt mondja az Efézusi gyülekezetnek: minden egyes tagja erejéhez mérten közösen munkálja a test növekedését, hogy épüljön szeretetben. Ef 4,16b

Ezért ha növekedni akarsz, szükséged van más hívőkre.

5. Csapatmunkával többre juthatunk

Biztosan mindnyájan láttunk már csapatosan repülő vadludakat. Jellegzetesen V alakzatban repülnek. Tudósok sokáig keresték az okát, hogy miért tesznek így a vadludak. Végül felismerték, hogy aerodinamikai oka van a V alakban való repülésüknek: így a csapat úgy viselkedik, mintha egyetlen nagy szárny lenne. Ezért nagyobb felhajtóerő hat rájuk, és sokkal kevesebb fáradtságba telik repülniük, mintha összevissza vagy teljesen magányosan repülnének.

Ezért csapatban hatalmas távolságokat tudnak megtenni.

Isten ránk, hívő emberekre is nagy és gyakran nehéz feladatokat bízott. Urunk előre elkészített olyan lehetőségeket számunkra, amikor jót tehetünk. És sokkal könnyebb együtt végezni a munkát, mint egyedül. Ha együtt vagyunk, akkor tudjuk egymást lelkesíteni. Ha egyik erőtlenné válik, akkor a

másik tud neki segíteni. Mind a fizikai, mind a lelki terhet megoszthatjuk a gyülekezetben egymással. És az a teher, amit megosztunk, az könnyebb lesz.

Amikor pedig örömünket osztjuk meg egymással, akkor az az öröm még inkább kiteljesedik. Egy viccen sem igazán tudunk egyedül nevetni. Akkor igazi és felszabadult a nevetés, ha együtt tudunk nevetni.

Ahogy Pál mondja: Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk. Ef 2,10

6. Amikor elveszítesz valakit, szükséged van Isten embereire

Sajnos emberlétünkhöz az is hozzátartozik, hogy olykor veszteségeket is szenvedünk. Ha elveszítünk egy számunkra értékes tárgyat, az is elszomorít minket. Mennyivel nehezebb és fájdalmasabb veszteség az, amikor szívünknek kedves embert – testvért, szülőt, rokont – veszítünk el.

Ilyenkor olyan könnyen szembefordul az ember Teremtő Istenével, mert nem értjük a veszteséget. Mert szinte elviselhetetlen a fájdalom.

Amikor elveszítesz valakit, szükséged van Isten embereire, akik melléd állnak, akiknek erősebb akkor a hitük, akik képesek felemelni téged.

Az ősellenség, a Sátán mindig arra törekszik, hogy bennünket szembe fordítson Istennel. Amikor veszteséget élünk át, amikor gyászolunk, akkor a Sátán sokkal könnyebben tud minket szembefordítani azzal az Istennel, Aki egyedül képes nekünk reményt és erőt adni. A lelki testvéreink azok, akik segítségével nem veszítjük el hitünket az irgalmas Istenben.

Ezért figyelmeztet az Ige: Ügyeljetek arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől, hogy a keserűség gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön Zsid 12,15

7. Az ajándékaid az egész gyülekezetet segítik

Testvéreim! Mindnyájan értékesek vagyunk. Isten nem csinált selejtet akkor, amikor megformált minket. Van mindenkinek olyan adottsága, olyan Istentől való ajándéka, ami csak neki van. Adottságainkat értelmetlen csakis saját magunknak megtartani. A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele. – mondja Pál (1Kor 12,7)

Testvérem! Te is arra kaptál elhívást, hogy tartozz egy közösséghez és ne csupán higgy! Ez a közösség a te gyülekezeted. Ez a gyülekezet Isten családja. Ezért mi mindnyájan Isten gyermekei vagyunk a hit által, és Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása által. Ámen.

Loment Péter
lelkész

(Az igehirdetés alcímei megtalálhatók a http://napiremeny.blog.hu oldalon)

Idézetek Klaus Douglass Új Reformáció c. könyvéből

Luther Márton szándéka az volt, hogy az egyház üzenetét bibliai alapokra helyezze, külső formáját pedig kora színvonalára emelje. Az egyház ez idő szerint olyan állapotban van, amely nem felel meg sem az egyik, sem a másik követelménynek. (59.o.)

A „reformáció egyházának” nevezzük magunkat, vagyis az átalakulás és az újjászerveződés egyházának—úgy tűnik azonban, hogy semmitől nem tartunk annyira, mint hogy egyházunk átalakuljon és újjászerveződjön. (62. o.)

Reformátoriak akkor lehetünk, ha tovább építjük a reformátorok művét, nem pedig, ha konzerváljuk. (66.o.)

Isten kegyelme feltétel nélküli ugyan, de nem következmények nélküli. (76.o.)

Keresztyén mivoltunk nem arra épül, amit mi teszünk, hanem amit Isten tett értünk Jézus Krisztusban. (76.o.)

Lelkesítő keresztyénekre és lelkesítő gyülekezetekre van szükségünk sürgősen! Ha valaki eljön az istentiszteleteinkre, az legyen a kérdése: „Máris vége? Mikor lesz a következő?” Ha emberek szóba elegyednek velünk, az legyen a kérdésük: „Mije van ezeknek az embereknek, ami belőlem hiányzik?” A körülöttünk élő embereknek meg kell szomjazniuk Istenre, ha látják, hogy milyen odaadással élünk, és milyen lelkesedés járja át az istentiszteleteinket! (93.o.)

A legfőbb megbízatás, amit Jézus egyházának adott, nem az, hogy gondot viseljen az emberekre, hanem hogy tanítvánnyá tegye őket. (105.o.)

A legnagyobb gond, amelynek ma foglalkoztatnia kellene bennünket az, hogy miként válhatna Jézus odaadó követőjévé az a sok ember, aki ma még távolságot tart Istentől, a hittől és a gyülekezettől. (111.o.)

Sok keresztyén esetében nem az a probléma, hogy nem tudnak eleget, hanem hogy tudásukat nem használják. Hajlamosak rá, hogy a hitről szerzett ismereteiket azonosítsák magával a hittel. (223.o.)

A hit keresztyén értelmezés szerint mindig személyes, de sohasem magánügy. (245.o.)

Istentiszteletünknek Krisztus-szerűnek kell lennie mondanivalójában, és korszerűnek stílusában. (277.o.)

„Tolle et Lege”, azaz „Vedd és olvasd”!

Állandó döntési helyzetben

Ne is szépítsük a dolgot, életünk minden napján döntési helyzet előtt állunk! Én is. Te is. Ő is. Mi is. Ti is. Ők is.

A legtöbb döntésünk azonban jelentősen befolyásolja életutunk további alakulását.

Noha sokszor úgy látszik, legnagyobb kihívásaink közepette magunkra maradtunk, a Bibliában mégis megfogalmazódik Isten abszolút igénye az emberek életének helyes vezetésére. Mindnyájan szerencsések vagyunk. Szerencsések, hiszen az Úr még a legnehezebb döntési helyzetben sem hagyja magára választottait. Ám Isten sohasem parancsol, mindig tanácsot ad. Más szóval, zajos és rohanó világunkban sohasem kiabál, hanem sokkal inkább az Ige által csendben megszólít bennünket: „Csak légy egy kissé áldott csendben: Magadban békességre lelsz” (274. dicséret 2. vers). Épp olyan ez, mint az élet hosszú, kacskaringós országútja. Az út egyik oldalán, hatalmas és fényes neontáblák és feliratok hirdetik a kívánatos portékákat, mondván: ne törődj semmivel, csak fogyassz és tapasztalj meg annyit a világból, amennyit csak tudsz. Az utazó másik oldalán azonban kicsinyke, viharvert mérföldkövek sorakoznak, melyek az egyre inkább felgyorsult mindennapok miatt csak alig láthatók, mert néhol már benőtte őket a fű. Ki hinné, hogy éppen ezek az Úr Tízparancsolatának, azaz Tíz tanácsának kövecskéi. Vajon legközelebb is „elhajtunk” mellettük vagy talán megengedjük végre az Istennek, hogy a mi életünkben is váltóállítás következzen be?!

Szabó Dorina Kinga 5.a

Nincs olyan lapja a Bibliának, mely ne azt üzenné: Isten jól tudja, az egész emberi élet döntések sorozatát jelenti. Kétségtelen, a Szentírás egyszerre tartalmaz jó és rossz történeteket is, mellyel rámutat egy-egy erényre vagy hibára. Teszi mindezt annak érdekében, hogy az olvasó lássa, melyek azok a ”döntési példák”, melyeket követni kell, s melyek azok, amiket jobb, ha elhagyunk. Ám a bibliai szereplők döntései sokszor igen nehezen értelmezhetők, hiszen nem kis fejtörést okoz megállapítani, hogy az adott szereplő jó vagy rossz döntést hozott. Tény és való, a Biblia célja és üzenete éppen az, hogy rossz döntést mindenki hoz. Ugyanis még a legkiválóbbak is elesnek olykor *(ld. Dávid király életét)*.

A fő kérdés: a Szentírás, mint egy tükör alapján rádöbbenünk-e arra, hogy helytelenül cselekedtünk, és tudunk-e utána helyesen dönteni.

Mindig van kiút egy rossz döntésből, és Istenhez térni. Nekem is. Neked is. Neki is. Nekünk is. Nektek is. Nekik is.

Kérem az Urat, legyen segítségére Iskolánk nyolcadikos, pályaválasztás előtt álló diákjainak, hogy ne szűnjenek meg egész életükben és hivatásukban egyedül Ő neki szolgálni.

Magyar Balázs Dávid
vallástanár

Bagi Bence 7. a

A zene világnapja

„Aki zenével indul az életbe, bearanyozza minden későbbi tevékenységét, az életnek olyan kincsét kapja ezzel, amely átsegíti sok bajon. A zene tápláló, vigasztaló elixír, és az élet szépségét, s ami benne érték, azt mind meghatványozza.” *Kodály Zoltán*

A Bartók Béla Zeneiskola gitárzenekara

A zenét a világban mindenütt október 1-én ünneplik 1975 óta Yehudi Menuhin és az UNESCO zenei tanácsának felhívására.

Szekeres Anna

Víz, meteorológia, színház, műemlék, múzeum, építészet, és még sorolhatnánk– ezek fontosságára mind egy-egy világnappal hívják fel figyelmünket. A zene éppen 40 éve érdemelte ki, hogy az egész világon, október 1-én koncertekkel és rendezvényekkel ünnepeljük. Szerte az országban számos hangversenyt tartanak ebből az alkalomból, ezért hagyományteremtő szándékkal mi is koncertet szerveztünk ezen a napon a Bocskai téri templomba.

A koncert előtt néhány gondolat hangzott el, a zene és a tanulás kapcsolatáról, miért érdemes a mai rohanó világban is szánni néhány órát arra, hogy zenét tanuljunk.

Megtudhattuk, hogy egy zenét tanuló gyermek agya sokkal fittebb, mint hasonló korú, de zenei képzettséggel nem rendelkező társainak. A muzikális fiatalok érzékenyebben reagálnak a beszéd közben bekövetkező hangmagassági változásokra, tehát könnyebben el tudják dönteni egy mondatról, hogy az kérdő, állító vagy felszólító-e, meg tudják ítélni a beszélő érzelmeit. A zene emellett gazdagabb szókincset is eredményez, ami az idegen nyelvek elsajátításában is nagy segítséget jelent.

A fellépő tehetséges gyerekek lelkesen készültek a koncertre és izgalommal várták, hogy megmutathassák zenei tudásukat diáktársaiknak illetve a megjelent vendégeknek.

A koncert nyitásaként a hajdúböszörményi Bartók Béla Zenei Alapfokú Művészeti Iskola Gitárzenekara csapott a húrok közé megalapozva ezzel a koncert fantasztikus hangulatát. Műsoruk után, kivetítőn tekinthettük meg az ebben az évben esedékes zenei évfordulókat, majd Orosz Zsófia 6.a osztályos tanuló játékát hallgathattuk meg zongorán. Ezután ismét gitármuzsika csendült fel Loment Katinka 6.a osztályos tanuló képviseletében, majd a fafúvósok következtek. Először Szekeres Anna 7.b osztályos tanuló kicsit könnyedebb hangvételű klarinétdarabja hangzott el, majd Varga Panna fuvolán szólaltatott meg egy operarészletet. Utolsó műsorszámként Szabó Dorina 5.a osztályos tanuló egy moldvai népdalcsokrot énekelt, gitáron kísérte őt Varga Réka 8.a osztályos tanuló.

A szereplők nagyon nagy szeretettel készültek a koncertre, hogy kitűnő szakmai tudásukat megmutassák a megjelenteknek. Akik itt voltak egy jó hangulatú muzsikáló délutánt tölthettek el, így méltóképpen ünnepelhették meg a zene világnapját.

Orbán Istvánné

Orosz Zsófia

Események az iskola életéből

Nyári napközi

Már második év végén került megszervezésre iskolánkban a tanévet követő nyári napközi.

Új és ismeretlen érzés volt a gyerekeknek az, hogy az iskolát nem csak tanulásra használhatják. A szabadidő hasznos és tevékeny eltöltését gyakoroltuk, sokféle kézműves tevékenység megismerésével. Készítettünk fűbabát, festettünk kavicsot, batikoltunk, nemezeltünk, barkácsoltunk virágot, alkottunk ékszereket levegőn keményedő gyurmából, festettünk farönköket. A testmozgást sem hanyagoltuk el, hiszen az udvarunk egy hatalmas játszótérré változott ahol görkoriztunk, fociztunk és fogócskáztunk és volt, hogy papírhajó csatát vívtunk. Kellemes emlékként őrizzük azt, amikor elsétáltunk egy lovas tanyára, ahol a bátrabbak lovagolhattak, de emellett megnézhettünk egy csomó kedves állatot is. Bár nagyon meleg volt, mégis jól éreztük magunkat! Új barátságok születtek és kellemesen tölthettük el ezt a hetet.

Bundáné Szabó Zsuzsa

Tanévnyitó

Testünkkel a rekkenő hőséget éreztük, lelkünket még a szabadság járta át, ám mégis beköszöntött az új tanév.

Kis elsőseinkkel már augusztus utolsó napjaiban megkezdtük az ismerkedést, s készültünk a bemutatkozó szolgálatunkra.

Amint együtt próbáltunk, éltető erőt jelentettek számunkra ragyogó szempárjaik, vágyakozó tekintetük, lelkesedésük.

Szokásaink szerint tanévnyitó ünnepséggel indult útjára a 2015/16-os tanév is. 2015. aug. 30-án 47 torokból szálltak fel a versek sorai, melyekben tanulóink természetes kíváncsisága fogalmazódott meg:

- Milyen lesz az iskolai élet?
- Mit fogunk ott csinálni?
- Mire kell majd nagyon odafigyelnünk?
- Hogyan is fogjuk érezni magunkat ott?

Mi, az elsős tanító nénik sem kívánhatunk mást, mint hogy a jó Isten vezérelje őket útjukon, adjon nekik erőt a mindennapokhoz, találják meg helyüket itt az iskolában, s az osztályon belül is. Békességben, boldogan teljenek napjaik.

Kathiné Molnár Marianna

BIBLIAI BARANGOLÁS
- megközelítés több szemszögből

2015. szeptember 21-én, a hétfői napunk nagyon jó hangulatban telt, ugyanis az 1-4. órában Bibliai barangoláson vettünk részt a templomban csendesnap keretében.

Ez idő alatt nagyon sok információt tudhattunk meg az Ószövetségről. Játékosan mélyítettük el tudásunkat. Különböző jelekkel tanultuk meg az Ószövetség történéseit. Versenyeztünk és a nyertes osztályok egy hét felelésmentességet kaptak.

Szerintem valamennyiünk nagyon élvezte ezt az interaktív, tartalmas, játékos előadást és remélem lesz még alkalmunk részt venni ilyen alkalmon.

Varga Réka
8.a osztályos tanuló

„Légy csendben és várj az Úrra!" (Zsolt. 37,7a)

Az iskolai csendes napok azt a cél szolgálják, hogy egy kicsit megálljunk a rohanó, tanulással, feladatokkal, megmérettetésekkel tűzdelt hétköznapok után, és elgondolkodjunk, energiát gyűjtsünk, új lendületet kapjunk a folytatáshoz.

Ennek szellemében 2015. szeptember 21-én hétfőn a Baltazár iskola felsős tagozatos diákjai egy nagyon különleges, interaktív előadás keretében kaphattak egy átfogó, mély betekintést az Ószövetség történeteibe. A Bocskai téri templomba meghívott előadónk, Kovács Balázs Bibliai barangolások címmel 4×45 percben mutatta be az Ószövetség fő könyveit, a kiegészítő történeteket és a prédikációkat, mindezt új köntösbe bújtatva.

A szemléltetés több módszerével arra törekedett, hogy ez alatt az idő alatt minél több információt rögzítsenek a gyerekek. Segítette ezt a projektoros kivetítés térképekkel, képekkel, képrejtvényekkel. Minden fontos eseményhez egy-egy mozdulatot is társítottak. Ennek eredményeként az előadás végére bizonyítást is nyert a mottójuk: **megtanítani a Bibliát három percben.** Szűk két perc alatt sikerült diákjainknak a kulcsszavakat és velük együtt a mozdulatsorokat is visszaadni, bemutatni. A figyelem fenntartását szolgálta az is, hogy a jelen lévő osztályokat két csoportra osztotta, akik a délelőtt folyamán folyamatosan versengtek egymással az információk elsajátításában.

Ez a pár óra is megmutatta számunkra, hogy fontos az elcsendesedés, az önmagunkra, társainkra való odafigyelés, hogy keresztyén szellemben, nyugodt körülmények között, minőségi időt tölthessünk személyes lelki növekedésünk elősegítésére, a hit erejének megtapasztalására.

Balogh-Pankotai Nikolett

Hírek

Reformációi ünnepi istentiszteleti rend:

- Bűnbánati istentiszteletek október 28-30 18 órai kezdettel a templomban.
- Október 31-én 14 órakor ünnepi istentisztelet a Kálvin téri Ref. Templomban
- Október 31-én 15:30-kor koszorúzás Nagy István sírjánál
- Újbori úrvacsorás istentisztelet november 1-én 9 órai kezdettel a templomban.

Ökumenikus kegyeleti istentisztelet november 1-én, vasárnap 13 órai kezdettel a Református Köztemetőben.

Következő családi vasárnap november 15-én lesz, melyen **csoportos keresztelőre** is sor kerül. Várjuk azon családok jelentkezését, ahol a gyermekek vagy szülők nem voltak megkeresztelve, de készek rá, hogy Krisztushoz tartozásukat kereszteléssel is megerősítsék. A felkészítő alkalmakat november 9-én és 11-én 18 órai kezdettel a Református Iskolában tartjuk. További információ a Lelkészi Hivatalban kérhető.

Adventi kézműves foglalkozásunkhoz olyan önkéntesek jelentkezését várjuk, akik kézműves tevékenység vezetését vállalják hagyományos technikával. (Pl. szalmafonás, gyertyaöntés, bőrözés, szaloncukor készítés, stb.)

Boros Gergely

Még egy reformációt

Még egy nagy reformot adj nekünk, Istenem,
hogy hitünk dolgában végleges rend legyen!
Sok-sok mulasztásunk ne égessen tovább,
ezerféle bűnnek ne húzzuk a járát.

Lelki megújhodást adj nekünk, Istenem!
Erőt, hogy járhassunk e nehéz terepen!
Elnyel embereket a bűn ingoványa...
Neved, dicsőséged letaposva sárba...

Szívek újulását munkáld köztünk, Uram!
Szívtelenségünknek sok áldozata van.
Pusztulnak értékek, hullnak az emberek,
rohanunk a vészbe, nem törődünk Veled.

Újuljon hitünk is, nyíljon meg az ajkunk!
Taníts imádkozni, könyörülj meg rajtunk!...
Csak még egy reformot adj nekünk, Istenem,
hogy hitünk dolgában végleges rend legyen.

Lapzárta: december 1.

A Bocskai téri Református Egyházközség Gyülekezeti Hírlevele

Megjelenik kéthavonta. Nyomdai előállítás: Litográfia Nyomda Debrecen Felelős kiadó: Loment Péter lelkipásztor. Szerkesztők: Mátyusné Szabó Adrienn. Lektorálás: Csukásné Bernáth Krisztina. Kiadványunkat adományokból tartjuk fenn. Ingyenesen terjesztjük. Bizonyságtételeket, írásokat a bocskaiteri.ujsag@gmail.com e-mail címre várjuk. A kapott anyagokban a változtatás jogát fenntartjuk.

Számlaszám: 10400346-00026769-00000008

4220 Hajdúböszörmény, Újvárosi u. 1. Tel./Fax: (52) 229-998
E-levél: bocskaiteri.egyhaz@gmail.com http://www.bocskaiter.hu